N:o 18.

Ank. till Riksd. Kansli den 12 Mars 1883, kl. 7 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ansvar för vissa af fiskare i Nordsjön begångna förbrytelser.

Kongl. Maj:t har under den 8 sistlidne Januari till Riksdagen aflåtit en proposition af följande lydelse:

»Vid en i Haag under år 1881 hållen konferens, hvari jemte andra makter jemväl Sverige deltog, uppgjordes förslag till konvention angående fisket i Nordsjön. Vissa i detta förslag intagna bestämmelser förutsätta en utsträckt tillämpning af särskilda stadganden i strafflagen, i följd hvaraf konventionen icke kunnat för Sveriges räkning undertecknas, hvaremot Sverige tillförsäkrats rätt att framdeles biträda densamma. Då det för svenska fiskare och skyddandet af deras rätt är af vigt att förenämnda konvention vinner anslutning äfven från svensk sida, har förslag till en förordning, hvarigenom den erforderliga utsträckningen af strafflagens stadganden vinnes, blifvit inom Justitiedepartementet utarbetadt; och vill Kongl. Maj:t, efter det detta förslag undergått grundlagsenlig granskning, med bifogande af de i Statsrådet och Högsta Domstolen i ämnet förda protokoll, jemlikt 87 § Regeringsformen föreslå Riksdagen att antaga följande förslag till:

Förordning angående ansvar för vissa af fiskare i Nordsjön begångna förbrytelser.

§ 1.

Förgriper sig, såsom i 10 kap. 1 § Strafflagen sägs, svensk undersåte, som idkar fiske i Nordsjön, emot befälhafvare å annan makts kryssare, hvilken enligt emellan Sverige och den makt ingången öfverenskommelse eger att öfver fisket utöfva tillsyn, eller emot officer, som handlar efter befälhafvarens order, vare lag som i sagda § skils.

Förbryter fiskaren sig, såsom i nämnda § sägs, emot någon af underbefälet eller manskapet, som handlar efter befälhafvarens order, straffes efter ty i 5 § samma kapitel för brott af dylik beskaffenhet stadgas.

§ 2.

Gör fiskare vid offentlig förrättning, som i Nordsjön företages af kryssarens befälhafvare eller af någon, som handlar efter hans order, våldsamt motstånd, utan att förrättningsmannen våldföres, vare lag som i 6 § samma kapitel sägs.

§ 3.

Tredskas fiskare att efterkomma föreskrift, som honom af kryssarens befälhafvare eller någon, som handlar efter dennes order å tjenstens vägnar, meddelas, böte från och med 5 till och med 50 kronor.

§ 4.

Böter, som enligt denna förordning ådömas, tillfalla Kronan; saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän lag.»

Lag-Utskottet, till hvilket denna proposition blifvit af Kamrarne hänvisad, har, vid ärendets handläggning, ansett sig — för att kunna

rätt bedöma vidden och betydelsen af de handlingar och underlåtanden, som enligt det Kongl. förslaget skulle beläggas med straff — böra, utöfver hvad innehålles i det statsrådsprotokoll, som finnes propositionen bilagdt, inhemta ytterligare upplysningar; och Utskottet har funnit sig böra lemna äfven Riksdagen en sammanfattning af dessa.

Med anledning af framställningar till engelska regeringen om det våldförande af engelske fiskares rätt, hvartill på Englands östra kust utländske fiskare skulle gjort sig skyldige, lät nämnda regering under loppet af år 1880 å sju de förnämsta platser på Englands ostkust, från hvilka fiske idkades, anställa undersökningar genom en särskildt förordnad *Commissioner*, W. H. Higgin, Q. C. Under den 8 Februari 1881 afgaf denne en, sedermera parlamentet meddelad, berättelse, som afslöts med, bland annat, den förklaring, att »internationella bestämmelser angående fisket i Nordsjön vore af trängande behof påkallade». Storbritanniska regeringen vände sig nu till den holländska äfvensom till andra Nordsjömakters regeringar, och underhandlingarne ledde dertill, att holländska regeringen inbjöd svenska och norska, belgiska, danska, franska, storbritanniska och tyska regeringarne till en konferens i Haag angående denna fråga. Samtliga dessa makter efterkommo inbjudningen, och den 8 Oktober 1881 sammanträdde deras ombud, antogo till grundval för öfverläggningarne ett af storbritanniska regeringen framlagdt utkast till konvention och undertecknade den 29 Oktober, efter tre veckors förhandlingar, under förbehåll af godkännande från vederbörande regeringars sida, ett protokoll med dervid fogadt förslag till internationel konvention. Efter föregående underhandlingar mellan regeringarne samlades konferensen å nyo i Haag den 4 Maj 1882, och den 6 Maj undertecknade de å konferensen representerade makter, med undantag af Sverige och Norge, genom behörigen befullmäktigade ombud en *Internationel konvention angående ordnande af uppsigten öfver fisket i Nordsjön utanför de särskilda sjöterritorierna*, hvilken konvention Utskottet ansett sig böra, uti en inom Utskottets kansli verkställd öfversättning, foga vid detta utlåtande *(Bil. A)*. Konventionen har samma lydelse som ofvan omförmälda förslag, med undantag beträffande art. 25, som erhållit en, af storbritanniska regeringen föreslagen, något förändrad lydelse. Till konventionen är fogad en *Tilläggsartikel*, som förbehåller Sverige och Norge rätt att framdeles tillträda konventionen.

Kongl. Maj:t hade nemligen under den 21 förutgångna April bemyndigat sin ministerresident i Bryssel och Haag att under vissa förutsättningar, deribland »att hvad i 32:dra artikeln af förslaget stadgades

endast afsåge olydnad mot föreskrifter gifna af kryssarnes befälhafvare, men ej våldsamt motstånd», för Sveriges del underteckna konventionen, hvaremot, beträffande Norge, ministerresidenten bemyndigades meddela konferensen, »att Kongl. Maj:t förbehölle sig rätt att för Norges del biträda konventionen, så snart omständigheterna gjorde det möjligt och derest sådant efter närmare öfvervägande kunde befinnas lämpligt». För det fall emellertid, att de angifna förutsättningarne skulle i en eller flere punkter visa sig icke vara förenliga med den uppfattning, öfriga i konferensen deltagande makter hyste om konventionsförslagets ändamål och betydelse, hade ministerresidenten befallning att jemväl för Sveriges del afgifva en förklaring i samma syfte som för Norges del. Sedan nu konferensen, efter framställning i ämnet af Sveriges och Norges ombud, förklarat, att bestämmelserna i art. 32 afsåge ej blott olydnad emot kryssarnes befälhafvare, utan äfven våldsamt motstånd, afgafs enligt föreskrift nämnda förklaring, och beslöt konferensen intagandet i konventionen af ofvan omförmälda tilläggsartikel. För att, i enlighet med tilläggsartikeln, möjliggöra tillträdande för Sveriges del till konventionen, har Kongl. Maj:t till Riksdagens antagande framlagt förevarande proposition.

Fisket i Nordsjön bedrifves af andra nationer, än de skandinaviska, hufvudsakligen på tvenne helt skiljaktiga sätt, hvilka erfordra olika fiskefartyg, garn och öfrig fiskeredskap. Det ena är fisket med *släpnot (trawl)*, det andra fisket med *drifgarn*.

Fisket med släpnot bedrifves från stora fartyg af omkring 36 till 70 tons drägtighet. Hvarje fartyg är försedt med en stor bom af trä, med tung jernskoning i ändarne samt med ett dervid fäst, till formen en pung liknande, långt nät. Vid fiske nedsänkes bommen med det dervid fästa nätet i vattnet och sjunker till följd af sin tyngd till bottnen. Bommen och nätet släpas sedermera å sjöbottnen efter fiskefartyget förmedelst ett i bommens ändar fäst tömformigt tåg, vid hvars midt är fastgjord en lång grof tross, som med sin andra ända är angjord vid fartyget. Upptagandet af bommen med dertill hörande nät, som är ett särdeles tungt arbete, sker medelst vindspel. Af det sagda följer, att släpnotfiskare uteslutande afse att fånga sådan fisk, som går nere vid sjöbottnen.

Drifgarnsfiskefartygen äro af 30 till 40 tons drägtighet och uteslutande afsedda för fångst af sill och makrill, hvilka gå i stora stim från en till två famnar under vattenytan. Dessa fartyg äro utrustade med garn och dertill hörande nödiga varp och flöten. När garnen äro utkastade, kunna de sträcka sig ända till en och en half engelsk mil

från fiskefartyget, vid hvilket en garnlänk är angjord. Garnen äro omkring sex fot djupa och så anordnade medelst flöten, varp och sänklod, att de, utkastade, stående upprätt i vattnet flyta några fot under vattenytan. När garnen träffa fiskstimmen, fastna fiskarne i maskorna å garnen och, då de icke kunna sjelfve frigöra sig, halas de med garnen in å fiskefartyget. Drifgarnfiskarena pläga utkasta sina garn vid eller omkring tiden för solnedgången och åter hala in dem vid eller omkring tiden för dagbräckningen, så att under den tid, som garnen ligga ute i sjön, drifgarnsfiskefartygen drifva för vinden vid garnens hufvudmassa såsom vid ett ankare. Det tunga arbetet med att hala in drifgarnen erfordrar en tid af omkring tre till fyra timmar.

Af det nu omförmälda framgår tydligen, hvilken skada en drifgarnsfiskare, som har sina drifgarn ute, kan lida af en släpnotfiskare, som, vare sig afsigtligen eller tillfälligtvis, med sin bom och nät går genom drifgarnen.

Häraf förklaras ock en stor del af konventionens vigtigaste bestämmelser, hvilka just afse att skydda drifgarn för släpnotfiskare.

Inom nordöstra delen af Nordsjön hafva nu af ålder fiskare från de bohuslänska fiskelägena idkat så kalladt storsjöfiske eller bankfiske med krok: de senare åren från 120 fartyg om sammanlagdt 4,000 tons drägtighet och med 1,200 mans bemanning. Detta fiske är helt och hållet allmogenäring, fartygen egas, rustas och bemannas af de fiskande sjelfva, som genom en inbördes assuransförening dela förlusterna vid totala förlisningar.

För att lemna en öfversigt öfver betydelsen för Göteborgs och Bohus län af det storsjöfiske i allmänhet, hvilket till allra största delen bedrifves inom nu ifrågavarande område, bifogar Utskottet några uppgifter om detta fiske för åren 1861—1880, hemtade ur de af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet afgifna femårsberättelser *(Bil. B)*.

Svenskarnes fiskeplatser är den nordöstra delen af Nordsjön från 57:de breddgraden i syd till 61:sta och derutöfver i i nord. Af ålder sträckte sig fisket endast till det så kallade *Jutska refvet*, och först på senare tiotalen af år har det utsträckts till den så kallade *Jedderens* bank eller den »hafbro», som utanför »stordjupet» följer Norges kust. På dessa bankar hafva svenskarne hittills varit ensamme, med undantag af någon gång holländske reffiskare, som vårtiden sökt sig så långt. Vestliga gränsen för fisket är ej lätt att bestämma, ty svenskarne följa fiskstimmen huru långt de kunna spåra dem, och de sista åren tro de sig märka en dragning åt vest och sydvest, som kommit dem att utsträcka sina resor längre än förut åt detta håll, till och med ända till

3°—2° ostligt från Greenwich. Dessa försök — ty annat kunna de ej kallas — hafva någon gång sammanfört svenske fiskare så väl med trawlfiskare »vester på refvet» som med linefiskare och sillgarnsfiskare längre i norr. Sådana möten hafva hittills alltid varit af fredlig art. Svenska besättningarna bestå af sjelfegande män och ofreda aldrig någon, hafva ej heller i mannaminne af andra ofredats eller lidit skada. Af möjligen illasinnade hafva de ej heller något att frukta, emedan de svenska fiskefartygen i regel äro dubbelt starkare bemannade än de andra nationernas fiskefartyg, å hvilka besättningen till stor del består af minderåriga lärlingar och hvilka dertill vanligen sakna skeppsbåt att borda andra med.

Det svenska bankfisket bedrifves på väsentligen annat sätt än i allmänhet andra i Nordsjön fiskande nationers och tillgår sålunda:

Fiskarena uppsöka med lodet och efter på land tagna seglingsdirektioner de af gammalt såsom goda bekanta fiskeställena, kasta der ankaret och fiska med långa linor eller så kallade »backor», hvilka sättas och dragas afton och morgon med skeppsbåtarne, hvaremot de andra i Nordsjön fiskande nationerna, som begagna bättre fartyg, sätta och draga sina backor från relingen. Backan ligger på bottnen och är försedd med draggar och bojar, för att hålla den fast och utmärka dess läge, samt är dessutom med en lång lina fäst vid det ankrade fartyget. Man utsätter stundom linor till en half geografisk mils längd, men vanligen blott till hälften. Svenske fiskare begagna på hvarje krok flöte af poppelbark, som håller agnet från bottnen, ett fiskesätt som de andra nationerna icke begagna, och hvilket är en af orsakerna till de våras kända öfverlägsenhet i detta fiske. Den svenske fiskaren kan ock fiska på djupare vatten ände andra, som icke kunna draga upp linan från större djup än omkring femtio famnar, då deremot svenskarne kunna fiska på mer än dubbelt detta djup och erhålla större och bättre fisk, hufvudsakligen långa, då de andra fiska torsk. Till agn nyttjas efter olika fiskeplats och årstid sill, makrill, kolja och fisk utan handelsvärde. Sill medföres hemifrån eller köpes i Norge, makrill likaså, packad uti is, men fiskas äfven i medförda drifgarn från skeppsbåten; kolja fiskas på koljebackor, som agnas med skal (mytilus edulis) hemtade i Norge.

Till följd af de nu anförda förhållanden beträffande det svenska bankfisket i Nordsjön, hafva om de fördelar eller olägenheter, hvilka kunna för Sverige uppstå af ett tillträde till konventionen, mycket olika meningar yppat sig.

Man har beträffande möjligen uppkommande olägenheter hufvudsakligen fäst sig vid art. 14 och 17 i konventionen samt i sådant

hänseende anfört, att svenske fiskare skulle kunna äfventyra att sammanträffa med drifgarnsfiskare efter sill, och framdeles, i områdets östligaste del, äfven med makrillfiskare, och att i sådant fall de svenske fiskarena skulle vara skyldige att begifva sig undan, så snart en drifgarnsfiskare syntes, enär, sedan denne satt ut sina garn, man lika litet visste, hvar han skulle komma att gå fram, som hvart vinden skulle komma att blåsa — hvadan sålunda det betydande bohuslänska storsjöfisket skulle nödsakas vika för till exempel ett i jemförelse med detsamma helt obetydligt drifgarnsfiske efter makrill, som ifrån norska kusten kunde ifrågakomma att bedrifvas samtidigt med de svenske fiskarenas bankfiske efter torsk och långa.

Häremot har å andra sidan erinrats, att ett dylikt påstående berodde på en missuppfattning af konventionens text, då art. 14 endast afsåge ett förbud mot att sätta eller förankra backor eller annat fiskeredskap tvärs öfver flytande drifgarn. Då man nu besinnade, att drifgarnsfisket försigginge om nätterna, men storbackorna sattes och vittjades om dagarne, eller åtminstone då ljuset vore så starkt, att något drifgarnsfiske knappast lönade sig, vore det klart, att bestämmelsen i fråga omöjligen skulle kunna hafva den befarade inverkan å det svenska bankfisket. Artikeln förbjöde nemligen ingalunda utsättande eller förankrande af backor eller annat fiskeredskap på andra tider eller ställen än der drifgarnsfiske för tillfället påginge. Till och med om någon under natten skulle vilja sätta eller förankra sina backor eller annat fiskeredskap, kunde han af en drifgarnsfiskare blott så länge enligt art. 17 hindras derifrån, som drifgarnslänken befunne sig i fara att öfverkorsas af de nämnda redskapen.

Mot konventionen har vidare gjorts den allmänna anmärkning, att densamma skulle uteslutande vara grundad på förhållanden, som vore rådande i de vestra och södra delarna af Nordsjön, der hafvet vore jemförelsevis grundt och sålunda äfven i största omfattning medgåfve det förmånligaste begagnande af både drifgarnsfiske efter sill och fiske med trawl eller släpnot efter flundrefiskar och kolja, men svårligen passade för de förhållanden, som vore rådande i den i fysiskt hänseende väsentligen olikartade nordöstra delen af Nordsjön med dess jemförelsevis stora djup, hvilka knappast medgåfve begagnandet af släpnot för rikligare fiskfångst, och öfver hvilka något omfattande drifgarnsfiske efter sill i stort aldrig bedrifvits eller med skäl kunde väntas någonsin komma till stånd. Bestämmelsen, att i vestra delen af Nordsjön de öfriga fiskena skulle gifva vika för drifgarnsfisket, hade hufvudsakligen haft sin grund i detta fiskes höga ålder, rykte och större betydenhet,

samt regelbundenhet å grunden utmed Storbritanniens ostkust och kunde således der vara berättigad, men dessa till sin natur rent lokala skäl kunde naturligen ej vara tillräckliga att kräfva ett genomförande af samma grundsats allestädes. Önskligt hade derför varit, att man å konferensen från Sveriges sida sökt att få området för konventionens tillämpning inskränkt till den del af Nordsjön, der flere nationers fiskare jemte hvarandra redan idkade fiske, och der den ena nationens fiskares rätt faktiskt blifvit kränkt af andra nationers fiskare, en inskränkning, den der antagligen icke skulle mött något nämnvärdt motstånd. Våra fiskare kunde icke, med ofvan beskrifna sätt att fiska, komma i någon för dem skadlig kollision med främmande line- eller backefiskare, dels emedan de förre i allmänhet fiskade på fiskeplatser med vida större djup än femtio famnar och de senare på platser med mindre, dels emedan de senare alltid fiskade om dagen och kunde se sig före och af många skäl undveke att slå sig ned på en plats, der en svensk låge förankrad, hvilken kanske utfiskat trakten vidt omkring. Skulle backorna komma tillsammans och förloras, så vore detta en alltför vanlig sak att dervid fästa någon uppmärksamhet.

Våra fiskare hade ej heller att befara någon farlig kollision med trawlfiskare, ty dels satte de i regel backan på större djup än trawlen hittills kunnat släpas, dels fiskade de olika slags fisk, som funnes på olika djup och botten: de förra djupfisk (långa och torsk), de senare flundror och annan fisk, som hölle sig på grundare vatten. Dessutom visste trawlfiskaren, att, om han skulle fånga svenskarnes backor, de dervid fästa draggarne i grund skulle förderfva hans trawlnät, hvadan han också undveke den plats, der de svenska fartygen låge förankrade; likaså kunde han befara, att vid nattfiske komma ned på deras ankare och lida mera skada än han kunde tillfoga.

Drifgarnsfiskare kunde icke skada våra fartyg, ej heller dess redskap; några bojar kunde möjligen förloras, det vore allt; men deremot kände drifgarnsfiskaren allt för väl, att, om hans garn drefve ned på det förankrade svenska fartyget, uppstode en kollision, som han icke utan skada för sig sjelf kunde klargöra. Vore deremot de svenske fiskarena pligtige att vika, så kunde fall inträffa, då de skulle nödgas kapa sitt ankaretåg och lemna all sin utestående redskap, men vore de icke pligtige att vika, så vore det drifgarnsfiskaren, som finge söka sig annan plats, och hafvet räckte till för båda. Det funnes sålunda ytterst få fall, der de svenske fiskarena för närvarande, såsom fisket nu bedrefves i Nordsjön, hade att befara något sammanträffande med de öfriga nationernas fiskare, och intet, der de vid sådant möjligen skeende sam-

manträffande kunde befara att blifva den lidande parten. Skulle framdeles trawlfisket utsträckas på Jutska refvet, så kunde våra fiskare draga sig längre norrut och på djupare vatten. Vi hade således intet att vinna af ett tillträde till konventionen, men genom den olämpligt stora utsträckningen af området i nordost hade våra fiskare, i fall konventionen tillträddes, att underkasta sig alla de bestämmelser som den föreskrefve, samt de nu föreslagna svåra påföljder, om dessa icke i allo uppfyldes. Någon större risk för oss för framtiden än hittills, i fall den icke tillträddes, vore icke att befara, då hädanefter sjön blefve befaren af kryssare, som hade att öfvervaka ordningen, och väl icke komme att förfara annat än humant emot en neutral flagga.

Häremot har å andra sidan andragits, att förmenandet, det konventionens bestämmelser skulle vara grundade uteslutande på förhållanden, som vore rådande i de vestra samt södra delarne af Nordsjön, synbarligen berodde på obekantskap med de verkliga förhållandena. Klagomålen mot trawlfiskarenas framfärd hade nemligen länge förnummits äfven utanför vestra och södra delarne af Nordsjön. Starkast hade de höjts från vestkusten af Danmark, hvilket land också inom sitt sjöterritorium förbjudit detta fiskesätt. Verkliga förhållandet vore, att det fiske i Nordsjön, hvilket för närvarande vore af största omedelbara betydelse för svenske fiskare, nemligen bankfisket medelst backor (storbackor, långlinor, långref), i östra delen af Nordsjön hotades af samma skada, kanske förödelse genom trawlfisket, som hvad förhållandet i främsta rummet varit med sillfisket medelst drifgarn — dock äfven med andra fisken — i vestra och södra delarne af Nordsjön. Såsom djupvattenskartan öfver Nordsjön utvisade, hade man, i motsats till hvad från andra sidan anförts, att i detta haf urskilja olika djupregioner från söder (den grundaste delen) till norr, der en linie från staden Peterhead i Skotland till Skagen ungefärligen utmärkte skilnaden mellan högst hundra famnars djup (söder om linien) och större djup (norr om densamma). Söder om denna linie låge den för svenske fiskare så vigtiga sträckning, som bure namnet Jutska refvet, och djupen der vore ingalunda större än i vestra delarne af samma linie. Konferensens förhandlingar utvisade, med hvilken ifver danska ombudet fordrat detta områdes upptagande inom gränserna för den blifvande konventionens giltighet, och man skulle från svensk sida helt säkert icke hafva lyckats hindra uppfyllandet af denna fordran.

De inskränkningar i hafvets frihet, som konventionen gjorde, vore endast de nödvändiga och afsåge förhindrande af frihetens

missbruk genom förbrytelser, som ledde till andras förfång. Konventionens fördelar för de svenske bankfiskarena vore deremot tydliga. Art. 15 försäkrade dem att ostörda få fortsätta det fiske, de redan begynt. Art. 18 förbjöde andra fiskare att haka fast vid deras bojar, flöten o. s. v. Art. 19 fredade deras backor för trawlfiskare. Art. 21 förbjöde andra fiskare, som fångat deras backor, att kapa dessa, eller ock ålade artikeln de förre att strax återknyta delarne, om det befunnits nödvändigt att kapa backorna för att komma klar. Art. 22 skärpte ytterligare eganderättens helgd i detta hänseende. Art. 25 garanterade dem att återfå den förlorade redskap, som af andra fiskare bergats. Art. 26 och följande tillförsäkrade dem bistånd mot alla oförrätter och förluster, som förorsakats af andra fiskare.

Stora olägenheter kunde uppstå af att sakna det bistånd och den omedelbara rättssäkerhet, som erbjödes de svenske nordsjöfiskarena genom konventionen. Ingen kryssare skulle vara förbunden bispringa dem hvarken i olycka eller i deras tvister med andra fiskare, och om de oförskyldt anklagades, skulle det åtminstone blifva betydligt svårare för dem än för andra nationers fiskare att bevisa sin oskuld. Ingen skulle vara förbunden söka tillrättaskaffa den redskap, de förlorat, eller ställa inför rätta de främmande fiskare, som förorsakat dem skadan. Hvarje trawlfiskare skulle ostraffadt kunna gå öfver deras backor. De skulle, kort sagdt, vara fortfarande utsatte för alla de svårigheter att få rätt, som visat sig icke kunna hjelpas genom vanliga internationella förhandlingar och derför framkallat konventionen.

Slutligen kunde man vänta, att den dag skulle komma, då svenske fiskare så väl som andra skulle göra sig till godo den hafvets rikedom på fisk, som Nordsjön erbjöde utöfver den jemförelsevis ringa del, som fölle på backefiskarenas lott, och i sådant fall skulle för de svenske fiskarena konventionen framstå i all sin betydelse.

Efter denna redogörelse för de olika meningarne i frågan anser sig Utskottet slutligen böra erinra, hurusom — sedan i Norge genom konglig resolution den 16 Oktober 1869 blifvit bestämdt, att en rät linie, dragen på en geografisk mils (= $^1/_{15}$ af en breddgrad) afstånd från och parallelt med en rät linie mellan Storholmen och Svinö, skulle betraktas såsom gräns för den hafssträckning utanför motsvarande kust af Söndmöres fögderi, å hvilken fisket skulle vara landets egen befolkning uteslutande förbehållet — i Sverige utfärdades Kongl. kungörelsen den 5 Maj 1871, hvarigenom, med anledning af åtskilliga fiskares från Bohuslän förda klagan deröfver, att de lede intrång uti sin näring af norska fiskare, förordnades, att på Sveriges vestra kust, från Kullens fyr i Skåne till den vid uppgående den 26 Oktober 1661 af rågången mellan Bohuslän

och en del af Aggerhus stift i Norge, enligt derom upprättadt bref, i vattnet bestämda gräns mellan Kosteröarne och de till Norge hörande Tistelöarne, det fiskevatten, i hvilket fisket vore Sveriges inbyggare uteslutande förbehållet, skulle anses ut åt hafvet sträcka sig en geografisk mil (= $^1/_{15}$ af en breddgrad) från land eller ytterst från svenska kusten beläget skär, som icke ständigt af hafvet öfversköljdes. Den lagstiftningsgrundsats, som i nämnda författningar funnit ett uttryck, är icke uti konventionen iakttagen, då densamma i art. 2 bestämmer det kustvattenområde, öfver hvilket, beträffande fiskepolisen, de särskilda kontraherande ländernas höghetsrätt skulle sträcka sig, till tre geografiska mil, räknadt från stranden vid lågvatten längs de särskilda ländernas hela kuststräcka och från de öar och bankar, som höra dertill (hvarje mil enligt art. 3 lika med $^1/_{60}$ af en breddgrad och 3 följaktligen = $^1/_{20}$ af en breddgrad); — till följd af hvilken inskränkning i höghetsrätten öfver kustvattnen ock Norge, enligt hvad förljudes, icke skulle vara villigt att för sin del tillträda konventionen. Då emellertid Sverige icke har någon till Nordsjön stötande kust och sålunda bestämmelsen för oss saknar praktisk betydelse, har Utskottet icke funnit nu anförda omständighet böra utgöra hinder för ett tillträdande af konventionen från Sveriges sida.

Utskottet anser för sin del, att, om än några olägenheter skulle kunna uppstå af ett tillträdande till konventionen, fördelarne dock äro öfvervägande, och tryggar sig i detta hänseende äfven dervid, att Kongl. Maj:t, som bäst bör vara i tillfälle att i frågan inhemta alla erforderliga upplysningar samt sedermera öfverskåda hithörande förhållanden och bevaka svenske undersåtars bästa, funnit det för svenske fiskare och skyddandet af deras rätt vara af vigt, att konventionen vinner anslutning äfven från svensk sida. Utskottet anser sig böra upplysa, att Kongl. Maj:t, före sitt beslut, hört Kommerskollegium och Generaltullstyrelsen, hvilka myndigheter yttrat, *den förra,* att »ändamålet med den ifrågavarande konventionen synes vara i högsta måtto beaktansvärdt», och att, »enär svenskar, om ock i mindre skala än personer af annan nationalitet, deltaga i fisket i Nordsjön samt alltså äfven måste hemta fördel af att nuvarande rättslöshets- och oefterrättlighetstillstånd der upphör, Sverige för sin del icke heller lärer böra undandraga sig att biträda en dylik konvention», samt *den senare,* att den »instämmer fullkomligt med Kommerskollegium i fråga om Sveriges deltagande i den föreslagna konventionen med hänsyn till det gagn, densamma äfven för svenske fiskare bör kunna medföra».

Utskottet, som icke har något att erinra beträffande de särskilda bestämmelserna i det framlagda förslaget till förordning, får alltså hemställa,

att Riksdagen ville antaga den af Kongl. Maj:t föreslagna förordning angående ansvar för vissa af fiskare i Nordsjön begångna förbrytelser.

Stockholm den 9 Mars 1883.

På Lag-Utskottets vägnar:

Axel Bergström.

Bil. A.

(Öfversättning från franska originalet.)

Internationel konvention angående ordnande af uppsigten öfver fisket i Nordsjön utanför de särskilda sjöterritorierna.

Art. 1.

Bestämmelserna i denna konvention, som har till ändamål att ordna uppsigten öfver fisket i Nordsjön utanför de särskilda sjöterritorierna, äro tillämpliga på de höga kontraherande makternas undersåtar.

Art. 2.

Hvarje lands fiskare åtnjuta uteslutande fiskerätt inom ett vattenområde af tre mil, räknadt från stranden vid lågvatten längs de särskilda ländernas hela kuststräcka och från de öar och bankar, som höra dertill.

I hafsvikarne skall detta område af tre mil räknas från en rak linie, dragen tvärs öfver viken på det närmast vikens mynning belägna ställe, der densammas bredd icke öfverstiger tio mil.

Denna artikel inskränker icke den rätt, som hittills tillerkänts fiskefartyg att fritt segla eller lägga sig för ankar inom de olika sjöterritorierna under vilkor att iakttaga de i hvarje land gällande särskilda ordningsregler.

Art. 3.

Med de i föregående artikel omförmälda mil afses geografiska mil, af hvilka sextio gå på en breddgrad.

Art. 4.

För tillämpningen af bestämmelserna i denna konvention äro gränserna för Nordsjön sålunda bestämda:

I. i norr genom parallelen för 61 breddgraden;

II. i öster och i söder:

1) genom Norges kust mellan parallelen för 61 breddgraden och Lindesnæs fyr (Norge),
2) genom en rak linie, dragen från Lindesnæs fyr (Norge) till Hanstholms fyr (Danmark),
3) genom Danmarks, Tysklands, Nederländernas, Belgiens och Frankrikes kuster till fyren vid Gris-Nez;

III. i vester:

1) genom en rak linie, dragen från fyren vid Gris-Nez (Frankrike) till den ostligaste fyren vid South Foreland (England),
2) genom Englands och Skotlands östra kuster,
3) genom en rak linie, dragen från Duncansby Head (Skotland) till sydliga punkten af South Ronaldsha (Orknöarne),
4) genom Orkn-öarnes östra kuster,
5) genom en rak linie, dragen från fyren vid North Ronaldsha (Orkn-öarne) till fyren vid Sumburgh Head (Shetlands-öarne),
6) genom Shetlands-öarnes östra kuster,
7) genom meridianen för fyren vid North Unst (Shetlandsöarne) till parallelen för 61 breddgraden.

Art. 5.

De höga kontraherande makternas fiskefartyg skola inregistreras i enlighet med de särskilda ländernas administrativa reglementen. För hvarje hamn skall finnas en fortlöpande serie af nummer, föregångna af en eller flere begynnelsebokstäfver, som bestämmas af vederbörande högre myndighet.

Hvarje lands regering skall utfärda en förteckning med uppgift å dessa begynnelsebokstäfver.

Denna förteckning, likasom alla sedermera i densamma skeende förändringar, skall meddelas öfriga kontraherande makter.

Art. 6.

Å alla fiskefartyg skola vara anbragta begynnelsebokstafven eller begynnelsebokstäfverna för den hamn, der de äro hemmahörande, samt det nummer, hvarunder de i samma hamn blifvit inregistrerade.

Art. 7.

Namnet på hvarje fiskefartyg, äfvensom på hamnen, der detsamma är hemmahörande, skall målas med oljefärg, i hvitt på svart grund, å fartygets bakstam, med bokstäfver af minst åtta centimeters höjd och med minst tolf millimeter breda streck.

Art. 8.

Begynnelsebokstafven eller begynnelsebokstäfverna och numren skola anbringas på begge sidor af fartygets förstäf, åtta eller tio centimeter under relingen, på ett tydligt och i ögonen fallande sätt. De skola målas med oljefärg, i hvitt på svart grund.

Nämnda afstånd är likväl icke nödvändigt att iakttaga beträffande fartyg af ringa drägtighet, på hvilka det icke finnes tillräckligt rum under relingen.

Dimensionerna å bokstäfverna och numren skola för fartyg af femton tons drägtighet eller deröfver vara fyratiofem centimeter i höjd på sex centimeter i streckbredd.

För fartyg af mindre än femton tons drägtighet skola nämnda dimensioner vara tjugofem centimeter i höjd på fyra centimeter i streckbredd.

Samma bokstaf eller bokstäfver och nummer skola likaledes anbringas på begge sidor af fartygets storsegel, omedelbart öfver det sista refbandet. De skola målas med oljefärg, i svart på hvita eller bruna segel, i hvitt på svarta segel.

Bokstafven eller bokstäfverna och numren å seglen skola till alla dimensioner vara en tredjedel större än de, som äro anbragta å förskeppet.

Art. 9.

Å fiskefartyg få icke finnas anbragta, vare sig å yttersidorna eller å seglen, andra namn, bokstäfver eller nummer än de, hvilka omtalas i art. 6, 7 och 8 af denna konvention.

Art. 10.

De namn, bokstäfver och nummer, som äro anbragta å fartyg och segel, må icke utplånas, ändras, göras oigenkänneliga, öfverskylas eller döljas, på hvad sätt det än vara må.

Art. 11.

Den bokstaf eller de bokstäfver och det nummer, hvilka blifvit bestämda för hvarje fartyg, skola anbringas på de till fartyget hörande jullar, bojar, större flöten, nät, draggar, ankaren och i allmänhet på samtliga fartygets fiskeredskap.

Dessa bokstäfver och nummer skola vara af tillräckliga dimensioner för att lätteligen kunna igenkännas. Egarne till nät eller andra fiskeredskap må dessutom märka dem med sådana särskilda kännetecken, som de anse lämpligt.

Art. 12.

Hvarje skeppare skall innehafva en af vederbörande myndighet i hans hemland utfärdad officiel handling, som sätter honom i stånd att styrka fartygets nationalitet.

Denna handling skall ovilkorligen upptaga fartygets bokstaf eller bokstäfver och nummer, äfvensom beskrifning på detsamma jemte egarens namn eller firma.

Art. 13.

Fartygets nationalitet må icke på något sätt döljas.

Art. 14.

Mellan solens ned- och uppgång må fiskefartyg icke ankra i de farvatten, hvarest fiske med drifgarn pågår.

Detta förbud är dock icke tillämpligt, då fiskefartyg måste kasta ankar till följd af olyckshändelser eller andra åtgärder af högre hand.

Art. 15.

Fartyg, som anlända till ett fiskevatten, må icke lägga sig eller utkasta sina garn så att de skada hvarandra eller hindra dem, som redan börjat sitt fiske.

Art. 16.

När helst däckade och öppna fartyg, som fiska med drifgarn, samtidigt börja att utlägga garnen, skola de senare utkasta desamma i lovart om de förra.

Däckade fartyg skola utkasta sina garn i lä om öppna fartyg.

I allmänhet skola, då däckade fartyg utkasta sina garn i lovart om öppna fartyg, hvilka redan börjat fisket, och då öppna fartyg utkasta sina garn i lä om däckade fartyg, som redan börjat fisket, de som sist börjat fisket vara ansvariga för skadegörelse å garnen, såvida de ej ådagalägga, att åtgärder af högre hand förevarit eller att skadan inträffat utan deras vållande.

Art. 17.

I farvatten, hvarest fiske med drifgarn pågår, må garn eller annan fiskeredskap icke utsättas eller förankras.

Art. 18.

Fiskare må icke fastgöra eller hålla sitt fartyg vid annan fiskares garn, bojar, flöten eller annan del af fiskeredskapen.

Art. 19.

Finna sig de, som fiska med släpnot, i sigte af andra, som fiska med drifgarn eller backor, åligger det de förre att vidtaga nödiga åtgärder för att undvika att göra de senare något som helst förfång. Sker ändock skada, skola släpnotfiskarena derför ansvara, såvida de icke ådagalägga antingen att åtgärder af högre hand förevarit eller att skadan inträffat utan deras vållande.

Art. 20.

Då garn, tillhörande särskilda fiskare, hoptrasslas, må de icke sönderskäras utan begge parternas medgifvande.

Visas, att det varit omöjligt att på annat sätt åtskilja dem, upphör allt ansvar.

Art. 21.

Då ett fartyg, som fiskar med backor, lägger sina linor öfver linor, som tillhöra ett annat fartyg, må den, hvilken upptager linorna, icke kapa dem, såvida detta icke påkallas af åtgärder af högre hand, och i sådant fall skall den kapade linan genast åter sammanfogas.

Art. 22.

Utom i bergningsändamål eller i de fall, som omförmälas i de tvenne näst föregående artiklarne, må fiskare icke under någon förevändning sönderskära, haka fast i eller uppdraga garn, linor eller annan redskap, som icke är honom tillhörig.

Art. 23.

Användandet af hvarje verktyg eller redskap, som uteslutande tjenar att afskära eller förstöra fiskegarn, är förbjudet.

Redskap af sådan beskaffenhet må icke heller finnas ombord.

De höga kontraherande makterna förbinda sig att vidtaga nödiga mått och steg för att hindra att dylika redskap intagas ombord å fiskefartyg.

Art. 24.

Fiskefartyg skola iakttaga de allmänna bestämmelser med hänsyn till ljussignaler, som, i ändamål att undvika ombordläggning, af de höga kontraherande makterna gemensamt antagits eller komma att antagas.

Art. 25.

Hvarje fiskefartyg, julle, utrustningspersedel eller del af tacklingen, garn, lina, boj, flöte eller annat fiskeredskap, märkt eller omärkt, som blifvit hittadt eller upptaget till sjös, skall så snart som möjligt öfverlemnas till vederbörande myndigheter i den hamn, dit fartyget, som verkstält bergningen, först återvänder eller som det först anlöper.

Nämnda myndigheter skola härom underrätta de länders konsuler eller konsularagenter, till hvilka det bergande fartyget och egaren till de funna föremålen höra. De skola återlemna föremålen till egaren eller hans ombud så snart de återfordras och vederbörlig säkerhet ställes för bergarelönen.

Administrativ eller judiciel myndighet, efter hvarje särskildt lands lagstiftning, skall bestämma den ersättning, som egaren har att betala till bergaren.

Denna bestämmelse upphäfver icke i något hänseende redan gällande konventioner i ämnet och de höga kontraherande makterna förbehålla sig rättighet att sins emellan genom särskilda öfverenskommelser bestämma ett visst belopp att utgå för hvarje återfunnet garn.

Hvarje slags fiskeredskap, som upphittas omärkt, betraktas som öfvergifvet gods.

Art. 26.

Uppsigten öfver fisket skall utöfvas af örlogsfartyg, tillhörande de höga kontraherande makterna; kunnande, hvad angår Belgien, densamma utöfvas af andra fartyg tillhörande staten och kommenderade af särskildt förordnade befälhafvare.

Art. 27.

Tillsynen öfver iakttagandet af bestämmelserna rörande nationalitetshandlingen, fartygens märke och numrering m. m., fiskeredskapen, äfvensom öfver innehafvandet ombord af förbjudna verktyg (art. 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 och 23 § 2) är uteslutande uppdragen åt kryssare, tillhörande fiskefartygets eget hemland.

Likväl skola kryssarnes befälhafvare ömsesidigt underrätta hvarandra om de öfverträdelser af nämnda regler, hvilka blifvit begångna af fiskare af annan nation.

Art. 28.

Det tillkommer kryssare tillhörande hvilken som helst af de höga kontraherande makterna att konstatera alla öfverträdelser af de i denna konvention stadgade regler, med undantag af dem som angifvas i art. 27, samt alla de förbrytelser, som angå utöfningen af fisket, oafsedt till hvilken nation de felande fiskarena höra.

Art. 29.

Har befälhafvare på kryssare anledning att misstänka, det öfverträdelse af föreskrifter i denna konvention blifvit begången, eger han rätt att af skepparen å det fartyg, från hvilket öfverträdelsen misstänkes vara begången, fordra uppvisandet af hans nationalitetshandling. En kort anteckning öfver uppvisandet skall genast göras å den företedda handlingen.

Längre, än nu är sagdt, må befälhafvare å kryssare icke sträcka besök eller efterforskning om bord å fiskefartyg af annan nationalitet, så vida icke sådant är nödvändigt för att upptaga bevis på förbrytelse eller öfverträdelse med hänsyn till uppsigten öfver fisket.

Art. 30.

Befälhafvare på kryssare, tillhörande någon af de makter, som undertecknat denna konvention, eger att pröfva den svårare eller lindrigare beskaffenheten af de sakförhållanden, som kommit till hans kännedom och falla under hans befogenhet, samt att konstatera den skada, någon af nämnda makters fiskefartyg lidit, hvilken orsaken än varit till skadan.

Om så nödigt är, skall han uppsätta ett protokoll öfver konstaterandet af dessa sakförhållanden, sådant det framgår ej mindre af parternas förklaringar än af utsagor af närvarande vittnen.

Befälhafvare å kryssare eger, om fallet synes honom vara af tillräckligt svår beskaffenhet för att rättfärdiga ett sådant förfarande, rätt att föra det fartyg, från hvilket öfverträdelsen begåtts, till en hamn i fiskarens hemland. Han må äfven kunna taga ombord en del af besättningen för att öfverlemna den till vederbörande myndighet i fartygets hemland.

Art. 31.

Det i föregående artikel omförmälda protokoll affattas på det lands språk, som kryssarens befälhafvare tillhör, och i enlighet med de former, som äro öfliga i detta land.

De, som äro föremål för beskyllningar, samt vittnena ega rätt att bifoga eller låta bifoga, på sitt eget språk, alla uppgifter eller utsagor, som de finna af nöden. Dessa förklaringar böra vara vederbörligen undertecknade.

Art. 32.

Motstånd mot föreskrifter af befälhafvare å kryssare, åt hvilken uppsigt öfver fisket blifvit anförtrodd, eller af dem, hvilka handla enligt sådan befälhafvares befallning, skall utan afseende på kryssarens nationalitet betraktas såsom motstånd mot offentlig myndighet i fiskefartygets hemland.

Art. 33.

Är den sak, för hvilken någon beskylles, icke af svår beskaffenhet, men har icke desto mindre skada deraf förorsakats hvilken som

helst annan fiskare, eger befälhafvare å kryssare, om parterne det medgifva, rätt att mellan dem upprätta förlikning och bestämma den skadeersättning, som skall erläggas.

Om i sådant fall en af parterna icke genast kan lemna full godtgörelse, låter befälhafvaren parterna i tvenne exemplar underteckna en handling, som bestämmer skadeersättningen.

Ett exemplar af denna handling skall behållas ombord på kryssaren, det andra öfverlemnas till den ersättningsberättigade skepparen, på det han efter behof må kunna betjena sig deraf inför domstol i den ersättningsskyldiges hemland.

Kan deremot medgifvande af parterna icke erhållas, skall befälhafvare handla i enlighet med bestämmelserna i art. 30.

Art. 34.

Beifrandet af de förbrytelser och öfverträdelser, som finnas omförmälda i denna konvention, skall ega rum i statens namn eller genom dess försorg.

Art. 35.

De höga kontraherande makterna förbinda sig att för vederbörande lagstiftande församlingar föreslå erforderliga mått och steg för att betrygga verkställigheten af denna konvention och särskildt i syfte att belägga öfverträdelser af bestämmelserna i art. 6 till och med 23 med vare sig fängelse eller böter eller begge dessa straff.

Art. 36.

När helst fiskare, tillhörande ett af de kontraherande länderna, öfvat våld emot fiskare af annan nationalitet eller uppsåtligen förorsakat dem skada eller förlust, skola domstolarne i det land, till hvilket de brottsliges fartyg hör, ega befogenhet att döma dem.

Lag samma vare med afseende på de förbrytelser och öfverträdelser, som finnas omförmälda i denna konvention.

Art. 37.

Förhandling och dom i fråga om öfverträdelser af föreskrifter i denna konvention skola alltid ega rum så summariskt, som gällande lagar och reglementen det medgifva.

Art. 38.

Denna konvention skall ratificeras. Ratifikationerna skola utvexlas i Haag så snart som möjligt.

Art. 39.

Denna konvention skall tillämpas från den dag, hvarom de höga kontraherande makterna öfverenskomma.

Den skall vara gällande under fem år räknadt från denna dag och, i fall ingen af de höga kontraherande makterna tolf månader före utgången af sagda tid af fem år tillkännagifvit sin afsigt att låta konventionen förfalla, skall den fortfara att gälla under ytterligare ett år och så år efter annat. Om deremot någon af de makter, som undertecknat konventionen, uppsäger densamma, skall den fortfarande gälla emellan öfriga kontraherande makter, så vida de icke likaledes uppsäga den.

Tilläggsartikel.

Hans Maj:t konungens af Sverige och Norge regering skall ega rätt att tillträda denna konvention för Sverige och för Norge, vare sig för båda rikena gemensamt eller för ettdera riket särskildt.

Sådant tillträde till konventionen skall tillkännagifvas för den Holländska regeringen och genom denna för öfriga makter, som undertecknat konventionen.

Bil. B.

Uppgifter angående storfisket i Göteborgs och Bohus län, hemtade ur Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes i länet femårsberättelser.

År.	Fiskefartygens					Fångstens värde i kronor.
	Antal	Storlek			Manskap.	
		Större		Mindre		
1861	126	59		67	1,201	300,498
1862	119	59		60	1,131	315,357
1863	120	61		59	1,173	410,466
1864	125	62		63	1,205	365,295
1865	127	67		60	1,199	355,478
1866	129	71		58	1,221	386,606
1867	130	69		61	1,293	436,963
1868	106	55		51	1,131	371,132
1869	116	61		55	1,147	397,144
1870	115	62		53	1,161	448,449
		40 ton och deröfver	20—40 ton	10—20 ton		
1871	126	63	63	—	1,226	565,283
1872	113	65	48	—	1,163	523,322
1873	109	70	39	—	1,127	653,445
1874	112	72	40	—	1,181	684,782
1875	171	70	33	68	1,509	850,782
1876	171	73	30	68	1,551	893,669
1877	180	75	33	72	1,645	937,170
1878	197	82	35	80	1,784	640,256
1879	197	82	33	82	1,641	751,057
1880	201	80	38	83	1,722	757,692